

rød (Dinesen) vil jeg gerne nævne et Punkt, hvor Kystsikring er fornøden. Det er nede ved Fakse Ladeplads. Det er saaledes her, at Vandet med nogle Aars Mellemrum gaar op og bortskærer store Stykker af Vejen fra Vemmetofte til Præstø. Denne Vej gaar et langt Stykke umiddelbart ved Stranden, og store Stykker blive Gang efter Gang afskaarne eller ødelagte. Sidste Gang, det skete, var ved Stormen og Højvandet Nytaarsnat 1904; Vejen blev ganske ødelagt, og Husene paa den anden Side af Vejen bleve fyldte med Vand og vare stærkt truede. Familiernes lede adskillig Skade; jeg kan saaledes nævne, at der af en enkelt Mands Have blev bortskaaret ca. 2,000 Kvadratalen. Vejen løber, som sagt, langs med Stranden og er som Følge deraf vanskelig at vedligeholde paa Grund af idelige Bortskæringer af Vandet, men den kan ikke flyttes, fordi der paa den anden Side af Vejen ligger en Række Huse, og bag ved dem er der et Engdrag eller en Mose, saaledes at Vejen ikke kan lægges bag om Husene. Den maa nødvendigvis være, hvor den er, og Husene er det jo ikke saa let at faa flyttede, fordi Vejen og Stranden ligge lidt uheldigt for hinanden. Jeg henleder derfor Opmærksomheden paa Nødvendigheden af at foretage Sikkerhedsforanstaltninger udfor denne Kyststrækning. Løven om Kystfredning af 1906 aabnede, som det ærede Medlem for Hillerød sagde, en Dør. Kystsikringskommissionen kan nemlig indsende Beretning til Landbrugsministeriet, hvis der findes Anledning til Sikkerhedsforanstaltninger. Jeg tillader mig derfor at henlede Opmærksomheden paa det Sted, jeg har nævnt, som et Sted, hvor Sikkerhedsforanstaltninger ere stærkt nødvendige, og jeg haaber, det kan lade sig gøre at faa undersøgt eventuelt stillet Forslag om Sikring af det paagældende Vejstykke. Efter Beboernes og sagkyndiges Mening maa der opføres et Glacis paa den paagældende Strand i en Længde af 600—800 Alen, og Udgiften dertil er i sin Tid anslaaet til ca. 24,000 Kr.

Endelig skal jeg henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa Valgene til Sogneraadene. Disse skulle i Henhold til Landkommunalloven foretages i det sidste Kvartal af Aaret. Regnskabsaaret for Sognekommunerne gaar imidlertid efter de ny Skattelove til 31. Marts; det forvolder derfor i adskillige Tilfælde Vanskeligheder, naar en ny Mand vælges til Formand, efter et afholdt Sogneraadvalg, medens den gamle Formand

endnu ligger inde med Regnskaberne. Der er flere kommunale Mænd i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, som have henvendt sig til mig om at gøre en Hønstilling om en Forandring paa det paagældende Omraade. En Ændring af Landkommunalloven er, saa vidt jeg ved, nødvendig, men den kan vel neppe falde vanskelig og vilde vistnok vise sig meget praktisk og nyttig.

Det var kun disse lokale Ønsker, jeg havde at fremsætte, idet jeg i øvrigt haaber, at selve Finanslovforslaget ved den Udvalgsbehandling, som det antagelig vil komme til at undergaa, vil blive væsentlig forbedret. Der er, som jeg har nævnt, Mangler at afhjælpe, et Klassepræg paa Finansloven, som jeg gerne ønskede afskaffet, og skønt jeg ikke venter, at Flerpartiet i denne Sal vil indføre Lighed for Loven i den Udstrækning, jeg og mine Partifæller kunde ønske, vil jeg dog haabe, at man vil vise sig lydør og velvillig overfor de Krav og Ønsker, der komme ude fra den arbejdende og daarligst stillede Del af Befolkningen.

Jeg hørte, at det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow) forleden Dag talte om Samling af alle konservative mod Socialdemokratiet. De Tanker, som det ærede Medlem fremsatte, ere ikke ubekendte hos adskillige, selv om disse Folk kalde sig Venstre eller betegne sig med andre Navne, der just ikke altid have været ansete for konservative. Det er sikkert saadan, at de, der ville opretholde den store Forskel mellem rige og fattige, ønske den Samlingspolitik, som det ærede Medlem tilsyneladende staaer ganske alene med. Jeg tror imidlertid ikke, at det ærede Medlems Samlingsønsker ville faa nogen nævneværdig Betydning. Forholdene i vort Land egne sig ikke mere dertil. Arbejderne og Husmændene ere alle Steder i Overgang til Socialdemokratiet, og mange Gaardmænd — det kan jeg konstatere fra min egen Valgkreds — ere gaaede samme Vej eller ville gøre det i den nærmeste Tid. Den Udvikling er ganske naturlig, thi Gaardmændene udbyttes ligesom Arbejderne i betænkelig Grad af de øverste Klasser, Kapitalistklasserne. Af Statens Statistik fremgaar det saaledes, at over 5,500 Gaardejere, der solgte Gaarde i Femaaret 1900—04, betalte gennemsnitlig 310 Kr. aarlig i Rente til Kapitalisterne. Under denne Udbytning, naar saa store Rentebeløb maa udredes Aar efter Aar af dem, der kaldes de besiddende, er det ganske naturligt, at Udviklingen gaar over